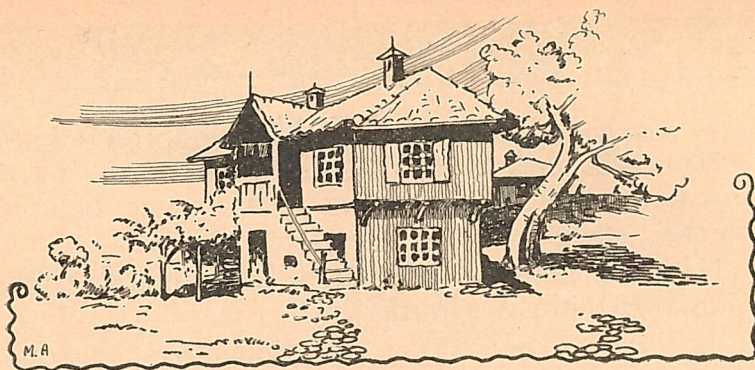

РОДНА КЖЩА

Къмъ свидната ми родна кжща
днесъ споменитѣ ме зоватъ,
и струва ми се, че се връщамъ
дете безгрижно въ бащинъ кжтъ.

Отъ прага мама ме посрѣща
съсь погледъ приветливъ и милъ, —
тя бърза да ми каже нѣщо,
да ме попита, где съмъ билъ.

Съсь жаръ коситѣ ми погалва
и ме прегръща съ две ржце, —
синовна обичъ въ менъ запалва,
цѣлува моето лице.

Тѣй свѣтло, чудно, лжчезарно
надъ мене слънцето блести! —
Азъ виждамъ палави другари,
шумятъ предъ пжтнитѣ врати.

И гледамъ, какъ се вие въ двора
лозата въ утринни зори,
при кладенеца какъ говорятъ
баща ми, братчета, сестри.

И леко ми е на сърдцето,
като че въ други свѣтъ съмъ днесъ:
по-ясно — синьо е небето
по-хубавъ — околния лесъ!

Ненчо Савовъ